

— Пиу-пиу, — писукатъ около майки си десетина пухкави пиленца.

— Кжтъ-кжтъ-кжтъ, — приканва ги старата квачка и тича къмъ каменното коритце. Пиленцата се спускатъ по нея. И почватъ следъ малко да дърпатъ нѣкакво червейче. Нѣкои пиленца се изплъзватъ и се търкулватъ назадъ.

Въ лѣво, задъ оградата, живѣятъ Монови. Днесъ тѣ всички сж на лозе. Останалъ е въ кжщи само дѣдо Танчо. Той е много, много старъ и не може да ходи на полето. Но макаръ и да е толкозъ старъ, пакъ не може да се стърпи да не работи нищо. Сега той е седналъ срѣдъ двора и си дѣлка нѣщо предъ дръвника.

Задъ Монови блѣщука селската рѣка. Тамъ, въ гж-сталака, най-много славеи чуруликатъ. А оттатѣкъ рѣката, горичката цѣла е обрасла съ теменужки.

Въ дѣсно е градината на Владко. Майката на Владко копае бързо, безъ да се изправи. И Владко е тамъ. Между две дървета е опъната една люлка отъ шарена черга. Въ люлката спи малкото братче на Владко. Той тича изъ градината и се мжчи да лови пеперуди. Откога тича той нагоре-надолу и нищо не може да улови! Но, ето! Най-

сетне... той настигна една. Червеничка, шареничка... Хопъ! — похлупи я подъ рунтавото си калпаче.

— Мамо! Мамо — вика Владко и маха съ лѣвата си ржка. Уловихъ я! Уловихъ! Каква хубавичка! Каква шареничка! Сега ще ти я покажа!

И Владко почва да подига полекичка-полекичка калпачето си и да си пѣха ржката. Ето... Сега-сега ще я пипне той за крилцата. Още мъничко. А сега!

Той дигна калпака и не намѣри никаква пеперуда.

Дамянъ Калфовъ.